

Tyckt och tryckt

Under denna vinjett görs klipp och kommentarer

NASRIN SJÖGREN

Själens obotliga ensamhet

Människans behov av Gud och Guds förekommande nåd till människan yttrar sig i olika tider och för olika människor på olika sätt. För någon står den upplevda skulden på grund av svek, hat eller en destruktiv livsriktning i centrum och kanske rädslan över vad skulden för med sig. För en annan är rädslan för döden en utlösande faktor till att närma sig Gud. För en tredje är det upplevelsen av meningslöshet i ett kallt och tomt universum – en sorts existentiell ensamhet – som driver till Kristus, som erbjuder den törstige vatten. Nasrin Sjögren, skribent och hemmaförälder, har 11.8.2010 på sin blogg "En svensk perser" lämnat ett mäktigt och rörande vittnesbörd om den bot hon funnit för sin ensamhet. Texten publiceras med tillstånd.

"Men den som dricker av det vatten jag ger honom blir aldrig mer törstig. Det vatten jag ger blir en källa i honom, med ett flöde som ger evigt liv." Joh. 4:14 (B 2000)

I natt har jag fått sova omkring fyra osammanhängande timmar. Till viss del får jag kanske skylla mig själv. Att sitta uppe och titta på skräckfilm till midnatt, i stället för att gå och lägga mig, får väl anses vara ett av mina mindre smarta drag. Nu var det inte skräckfilmen som höll mig vaken. Det är sällan jag blir så rädd av att titta på film.

Den största anledningen till min sömnlöshet är min dotter på sju månader. Hon är inne i en fas där hon sover oroligt. Omkring tjugo i fem vaknade jag av mig själv. Så där som jag gör en gång i timmen, nu för tiden. Det kan vara graviditeten. Eller något helt annat. I vilket fall är jag oerhört lättväckt

numera. Klockan fem hördes ett klagande läte från sovrummet. Denna gång fick man i varje fall antingen vara döv eller död, för att missa att hon var vaken. Hon grät och skrek. Så där som hon gör när hon tycks anfallen av en plötslig rädsla eller desperation. Sedan var hon mer eller mindre otröstlig i ett par timmar. Det enda som hjälpte någorlunda var att bli buren eller möjligen distraherad av någon leksak en kortare stund. Eftersom hon inte kan prata och berätta vad det är som försiggår inom henne, kan jag inte annat än gissa.

Min gissning är att hon drömmer mar-
drömmar. Eller att hon blir rädd när hon yrva-
ket ser sig omkring i mörkret och inte vet sä-
kert var hennes föräldrar är. Var min man och
jag är. Det gör ont i mig. För hur snabba vi
än lyckas vara med att svara på hennes rop, så
hinner vi aldrig ända fram i tid. Det som först
skakat om henne hinner alltid före. Givetvis
tröstar vi henne. Men det kommer en dag då
hon förstår att vi inte kan ta bort smärtan.
När hon märker att varje människa alltid bär
på en sorts ensamhet. En sort som ingenting
och ingen annan kan råda bot på. Möjligen
distrahera en stund. Men inte mer än så.

Mer och mer har jag kommit att tro att
detta är en sorg var och en behöver komma
tillrätta med. Själens obotliga ensamhet.
För att kunna leva. På riktigt. Fullt ut. Så
mycket liv jag själv har ödslat bort på lönlösa
försök att kämpa och fly undan. Just detta.
Människor jag har mött och, i ärlighetens
namn, förbrukat. Missbrukat. På olika vis.
För att de skulle lindra min smärta. Vidare.
Som om det inte var nog. Hur oerhört illa jag

har farit fram med mig själv. I någon sorts desperation. Längtan. Efter lindring. Tröst. Vila. Frid. Ju mer jag har jagat efter detta namnlösa som har fattats mig, desto ondare har det gjort. Som ett svart hål i mitt bröst. Allt jag har matat det med. Det enda det har resulterat i är att det har gjort ännu mer ont. En pulserande värk.

I dag försöker jag lära mig att acceptera. Förstå. Det är så här det känns att vara mänskliga. Också. Vapenvila. Nej. Nöjd är jag inte. Men jag kan inte fortsätta slåss mer. Det finns annat jag behöver göra. Det är en lönlös kamp. Den energi jag har måste hushållas med. Sparas till det som verkligen betyder något. De som verkligen betyder något. Vi. Mina barn. Min man. Mitt eget välmående. Det finns inga genvägar. Inga trick. Inga magiska formler.

Bara du, Gud.

De välsignade stunder jag ändå har fått. Av frid. Ro. Harmoni. Som har bestått. Som inte har lämnat mig en tom eller smutsig eftersmak. De har varit med dig. Omsluten av dig. I din kärlek. I din närvaro. Jag har inga riktiga ord att förklara med. Kan inte beskriva bättre än så här. Bara detta. Den där vibrerande sommaren för fem år sedan. Hur jag bokstavligen talat levde av dig. Du fann mig i ett bedrövt skick. När du kom hem till mig den där gången. Livet höll på att rinna ur mig. Försvann ut genom tårarna. Genom röken. Cigaretterna jag drog i mig. Tvångsmässigt. Hårt. För att jag ville känna hur de tog. Sved och brände i lungorna. Det var det enda som gav mig en känsla av liv. Att känna smärta. Väckas av kickarna det gav. Jag var inte säker längre på att jag levde. Kände mig som en osalig vålnad.

Då kom du. Som elektricitet. Du lyfte mig. En kärleksexplosion. Jägaren i mig lade sig äntligen till vila. Du i mig. Mer du än jag. Den ordlösa glädjen. Blickarna jag fick från människor. Frågorna i deras ögon. Trots att jag knappt vågade berätta om dig. Det

var en hemlig kärlek. Bräcklig. Jag var rädd. Orolig. Ville inte förstöra. Som jag gjort med så mycket annat. Ville bara ha mer. Av dig. Mindre av mig. Mindre av den jag hade varit innan. Bara. Du. Livselixiret.

Det var länge sedan. Bara en stor skillnad. I dag vet jag. Det finns ett svar på frågan. Törsten kan släckas. I detta liv får jag hoppas. Glädjas de sällsamma stunder det sker. När du sköljer över mig. Bär mig. Älskar. Som påminnelser. Om att det finns en källa. Kärlekskällan. Livets källa. Du. Hoppet finns där. Att en dag få leva helt av dig. I dig. I ett evigt tillstånd av kärlek.

Till dess: Håll i mig. För jag märker att jag ofta inte orkar. Hålla i dig. Hjälp mig att stå ut. Att bära denna ensamhet. Att orka se dig. I andra. I mig.

Nu orkar jag inte skriva mer. Tydligare än så här blir det inte. Det är jag för trött för. Måste försöka få igen förlorad sömn. Hoppas att du någonstans förstår. Vad jag försöker förmedla. Det är mer en känsla. Som jag har försökt klä i ord. Många ord. Men det reder du säkert ut. Du är ju ändå Gud.

Tidigare i år rapporterade *Världen idag* (21.1 2013) om att Nasrin Sjögren tillsammans med Annette Westöö från MRO, Människorätt för ofödda, i en debattartikel hade ifrågasatt att abortfrågan inte fanns med när ärkebiskopen Anders Wejryd i höstas (2012) bjöd in till möte om barn och unga.

De frågade sig hur tystnad kring en så central frågeställning som abort kunde motiveras, när Svenska kyrkans ledare bjöd in till ett sådant möte. Som svar fick de en inbjudan att träffa ärkebiskopen och chefsteologen Christina Grenholm och en möjlighet att diskutera det stora antalet aborter och synen på ofödda människor. Efter samtalet kommenterade Nasrin Sjögren:

– Man kan väl säga att vi är överens om att vi inte är överens, kärnfrågan är vad som avlägsnas

*Håll i mig.
För jag
märker att
jag ofta inte
orkar.
Hålla i dig.*

vid en abort. Som vi ser det är det en människa och det är då naturligtvis oerhört allvarligt. De ser det som "en människa i vardande" och menar att man måste behandla frågan med respekt, men att abort inte är att döda. Överens var man däremot om att det ligger i allas intresse att få ner antalet aborter.

Annette Westöö menade för sin del att det saknas ett forum i kyrkan för att tala om abortfrågan:

– Det finns många som vill ha tillbaka den abortsyn Svenska kyrkan hade för 30 år sedan. När abortlagen var på remiss på 70-talet var alla svenskkyrkliga instanser emot. Sedan dess har det skett en enorm förändring.

Abort är ingen fråga som hanteras centralt i Svenska kyrkan, var det besked man fick. I stället är man hänvisad till stiftet och församlingarna. Annette Westöö önskar nu att den grupp i Svenska kyrkan hon kallar bibeltrogna ska våga lyfta abortfrågan tydligare.

– Man har reagerat kraftfullt på många andra punkter, till exempel när det gäller samkönade äktenskap och kvinnliga präster. Jag tycker att abortfrågan är viktigare och mer grundläggande. Det handlar om hur man ser på människan och när mänskligt liv börjar, säger hon.

Så långt *Världen idag*.

BENGT HÄGGLUND

Rätt och fel om missionsprovinsen

ELM är en missionsorganisation som slår vakt om sin frihet i kyrkliga frågor och gärna håller viss distans till kyrkopolitiken. För medlemmarna lämnas stor frihet att hantera och agera i sådana frågor efter eget samvete. För anslutna lokala och regionala föreningar liksom för huvudorganisationen är det dock omöjligt att helt

avstå från att förhålla sig till kyrkorelaterade frågor – även om de ofta kan vara kontroversiella och väcka starka känslor. Den evangelisk-lutherska bekännelsen behandlar sådana frågor i princip.

Handläggning av ärenden gällande anställda i Svenska kyrkan har blivit föremål för kritik. En mängd olika synpunkter har framförts i sådana sammanhang. För att bringa någon reda i meningsutbytet har professor em. i kristendomens idéhistoria Bengt Hägglund i ett brev till *Svensk Pastoraltidskrift* (nr 10/2012, s. 311–312) pekat på betydelsen i sammanhanget av det juridiska perspektivet. Brevet publiceras med författarens medgivande.

De många skrivierna om missionsprovinsen lider ofta av en besvärande oklarhet. Det tycks inte hjälpa att även jurister ofta är inblandade.

Man säger ofta, att de som medverkar i missionsprovinsen bryter mot Kyrkoordningen men glömmer bort, att det är lagar på en högre nivå man i första hand i detta sammanhang bör respektera, nämligen de lagar som av riksdagen stiftades i samband med att kyrkan skildes från staten, år 2000. Det är Lagen om Svenska kyrkan, Lagen om införande av lagen om Svenska kyrkan och Lagen om trossamfund.

Den sistnämnda lagen skiljer strikt mellan trossamfund och registrerat trossamfund. Missionsprovinsen är ett trossamfund, eftersom det är en "gemenskap för religiös verksamhet, i vilken det ingår att anordna gudstjänst" (2 §). Men den är inte ett registrerat trossamfund och därmed endast en "ideell förening". Därmed saknar den offentligrättslig ställning, och lyder under den "föreningsfrihet" som jämte religionsfriheten ingår i Regeringsformens grundläggande fri- och rättigheter (2 kap. 1 § 5 och 6).

Att tillhöra en ideell förening är en själv-